

A blurred photograph of a person in a red dress dancing in a room with a wooden floor and a bright light source.

Dans over grænserne

Eksamensopgave i diplommodulet "At læse tidsånden", CFJE juni 2005

Maja Bursøe

Dans over grænserne

Eksamensopgave i diplommodulet "At læse tidsånden", CFJE juni 2005.

Maja Bursøe

DGI dans og musik er et aktivitetsudvalg under Danske Gymnastik- og Idrætsforeninger, der med sine 1,3 millioner medlemmer er landets største folkelige idrætsorganisation.

DGI dans og musik har godt 37.000 medlemmer og hører til blandt organisationens mindre aktivitetsudvalg. Folkedans og folkemusik var omdrejningspunktet indtil 2001, skønt halvdelen af medlemmerne efterhånden dansede squaredance. Men for fire år siden skiftede udvalget navn fra 'DGI folkedans' til DGI dans og musik, og man åbnede op for nye danseformer i erkendelse af den udvikling, der var sket på danseområdet.

Det var en beslutning, som gav fremgang i medlemstallet: Over 25 % flere er kommet til, og derfor er det også et udvalg, som resten af organisationen holder øje med: Hvad gør de? Hvad sker der? Kan vi andre lære noget?

Aktiviteterne og udvalgsarbejdet i DGI dans og musik styres gennem folkevalgte udvalgsmedlemmer, som investerer en mængde fritid i arbejdet uden at få løn for det. Det stiller store krav at være på forkant med udviklingen, og udvalgsmedlemmerne har ikke nødvendigvis forudsætningerne. Derfor har DGI dans og musik indledt et samarbejde med en række højskoler, dansekonsulenter, alternative danseforeninger m.m., ligesom udvalget bruger kommunikationsafdelingen i DGI for at få inspiration og hjælp til at formidle sine projekter.

Som Grafisk designer og informationsmedarbejder er jeg med til at finde løsninger for DGI dans og musik – løsninger der helst skal ramme plet i forhold til tidens tendenser. Det forudsætter et godt tværfagligt teamwork og en ordentlig baggrundsviden om, hvordan dansen har udviklet sig i Danmark. Og som led i dette arbejde synes jeg, at det er oplagt at bruge eksamensopgaven i modulet "At læse tidsånden":

- Side 2 - 5..... ● Jeg kigger 100 år tilbage og holder dansen op mod samfundsudviklingen. Jeg ser på hvordan tendenserne er nu og gør mig nogle tanker om, hvordan udviklingen vil fortsætte de næste 5-10 år.**
- Side 5 - 6 ● Jeg forsøger at indkredse, hvorfor vi har et dansebehov og sammenholder de overordnede tendenser med Institut for Fremtids Forsknings teorier.**
- Side 7 ● Jeg ser på hvordan DGI dans og musik (og tidligere DGI folkedans) har arbejdet indtil nu, og taler med formanden Hanne Rasmussen om, hvad der kommer til at ske fremover i udvalget. Og jeg ser på, hvordan det passer ind i tidsånden.**
- Side 8..... ● Jeg vurderer, hvad der fremover vil være vigtigt at satse på for DGI dans og musik.**

Som grafisk designer tænker jeg visuelt, og derfor vælger jeg gennem hele opgaven at bruge billeder, der kan være med til at synliggøre tidsånden. Jeg laver ikke en opdeling mellem den sceniske og folkelige dans - men gennemgår udviklingen sideløbende. Det som sker ude på dansegulvet, smitter af oppe på scenen og omvendt.

100 år danser gennem Danmark

Emma Gad

*»Jo mere Dans fra de store Kulturcentre vi faar at se, jo bedre er det, idet vi hidtil har levet i den vistnok fejlagtige Forestilling, at vor kgl. danske Ballets Dansekunst er noget ganske fremragende. Den synes nærmest kun at bruge Benene til at danse med, hvorimod disse russiske Kunstnere danser med hele Legemet - hver en Muskel og Fiber er med i de bløde Bevægelser, de lette Drejninger og Spring...«

Tidens toneangivende livsstilsekspert Emma Gad, var begejstret for den russiske ballets gæsteoptræden på Det Kongelige Teater i 1918. Den sceniske dans var ellers helt domineret af Den Kongelige Ballet og Bournonville-skolen. Og der gik længere tid i Danmark end i landene omkring os, før nye danseformer vandt indpas.

Gymnastik og dans smeltede sammen.

Den folkelige dans i begyndelsen af 1900 var præget af udviklingen i gymnastikken. Bønderne var ikke længere stavnsbundne - den enkelte bonde var herre over sin egen krop. Der var sket en kropslig bevidsthed fra midten af 1800-tallet og en enorm interesse for gymnastik og dét at holde legemet sundt og rent. Gymnastikken blev samlingspunkt for ungdommen, og i bondebefolkningens bevidsthed blev den svenske "demokratiske" Ling-gymnastik et symbol på den politiske kamp: Bondestanden rettede ryggene, løftede hovederne og mærkede solen skinne på sig. Den friere kropskultur med æstetiske bevægelser smittede af på dansen, og Bournonville-traditionen blev udfordret. Det moderne gennembrud inden for scenisk dans havde allerede fundet sted i Amerika, Tyskland og Frankrig, og efterhånden som udenlandske dansere og ny musik kom til landet, skete der noget.

Partiturforside

1920'ernes København vrirlede med selskabslokaler, dansesteder, revyer og teatre. Komponisten Jacob Gade spillede fast med sit orkester til matiné på Scala, og om aftenen dirigerede han i Paladsteatret hvor hans orkester leverede underlægningsmusikken til stumfilmene. Gade skrev det meste af musikken selv, og verdens største filmhit til dato, tangoen 'Jalousie', havde præmiere sammen med filmen 'Don Q' i september 1925.

*På det private marked for danseskoler blev de nye tendenser omsat i tilbud om undervisning, og både jazzen og moderne selskabsdansen dannede fortroppen af kulturlivet i de 'brølende tyvere'. Det var en tid, hvor plys, pomponer og støvet lummer blev udfordret af nye demokratiske krav til arkitektur og indretning. Og en tid, hvor kvinderne ikke alene vandt politisk indflydelse, men også erobrede deres egne kroppe og blev selverhvervende. Funktionalismen, jazzen og dansen blev med støtte fra kulturradikale røster løftestang for frisindet og satte sig spor i arkitektur og kunsthåndværk.

Tysk militærparade

Men andre kræfter trak i en anden retning. En modstand mod jazz og eksperimenterende kunstnere ulmede, og især i Tyskland blev det racerene ariske kropsideal fremelsket og brugt i nazismens tjeneste. Over hele Europa blev dansen sat på vågeblus.

Jitterbug på en Københavnsk bar 1959

I mellemkrigsårene var den udenlandske inspiration til dansen fortrinsvis kommet fra det europæiske kontinents hovedstæder mod syd. Men efter 2. Verdenskrig skiftede retningen mod supermagten i vest. En ungdomskultur, der for første gang havde både penge og fritid i rigelige mængder, voksede frem. Og for første gang blev tidens udtryk skabt af de unge selv. De krævede bevægelsesfrihed både mentalt og fysisk - og de dyrkede musikken. Rock'n'roll drønedede frem. Jitterbug-dansen hængte de voksne helt af. Fra nu af tilhørte scenen de unge.

*Filmen om West Side Story, som kom til Danmark i 1961, indledte en bølge af amerikanske musicals med show og jazzdans, der fængede hos et stort dansk publikum. I biografer og på teaterscener fulgte en stribe af amerikanske musicals op gennem 60'erne. Når turnéen rejste videre, hændte det, at dansere 'hoppede af' for at etablere sig som dansere eller undervisere. I Danmark var der nemlig et betydeligt publikum til jazzdans og hermed også et grundlag for at oprette undervisning.

Eske holm

Det var på den baggrund, at amerikanske dansere og pædagoger som Rikki Septimus og Doug Crutchfield slog sig ned i København. De blev trendskabere for en ny dansekultur. I midten af 60'erne forlod solodanseren Eske Holm Den Kongelige Ballet - og medierne hævdede, at det skete i protest mod den klassiske ballet som kunstart. Også i dansen var der oprør på vej.

* Uddrag af 'Dokument om Dans - den første danseredegørelse' Udarbejdet og publiceret med støtte fra Idrætsforsk, Teaterrådet, Dansk Skuespillerforbund, 3DK, og skrevet af danseforsker Karen Vedel (2001).

Med ungdomsoprøret i slutningen af 60'erne/begyndelsen af 70'erne tog dansen atter en drejning. Inspirationen fra Østen prægede moden, maden musikken og dansen.

Der blev eksperimenteret på alle niveauer – grænser var til for at overskrides. Det etablerede skulle pilles fra hinanden. Nye dansegrupper fandt frem til scener i nedlagte pakhuse og spillede for et beskedent, men levende interesseret publikum, som i tidens ånd sad bænket på ølkasser. Op gennem 70'erne og 80'erne mærkede danseskolerne en dalende interesse. Ikke fordi dans var yt, men fordi den blev friere. Man skulle ikke danse efter anvisninger, men selv mærke rytmen og bestemme bevægelsen. Man behøvede ingen partner – alle dansede med alle i hængsløs eufori.

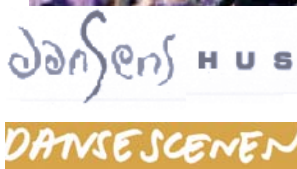
Festen varede til midt i 70'erne. Først kom oliekrisen, så kom nedturen, underskuddet på betalingsbalancen og arbejdsløsheden. Dansen var disco, og modreaktionen hed punk.

I 80'erne skyllede en konservativ bølge ind over landets uddannelsesinstitutioner. Tidens nye helte kom fra børns- og finansverdenen, og gennem yuppie-bevægelsen kom der fokus på facaden og gammeldags luksusgoder. Fitnesscentre skød frem med tilbud om workout og aerobic, og interessen voksede for kroppen som udtrykspotentiale. Det medførte stigende efterspørgsel på dansekurser under fritidsloven, på seminarier og på højskoler.

I 1982 dansede københavnernes første gang gennem gaderne i et brasiliansk inspireret pinsekarneval. Samme år blev en forening for professionelle dansere stiftet: Ny Dans. I 1985 blev Dansens Hus etableret, og dermed kom der bedre rammer for træning og opsætning af dansegruppernes produktioner.

Med omdrejningspunkt i Ny Dans og Dansk Skuespillerforbund blev der blandt de professionelt aktive efterhånden arbejdet målrettet politisk på en forbedring af dansens eksistensvilkår. Publikumstallet voksede langsomt, men støt, og gennem Teaterloven kunne der etableres et spinkelt økonomisk grundlag for danseområdet.

I 1992 blev tre dansegrupper for første gang sikret 3-årige bevillinger. Betingelsen var, at grupperne forpligtede sig til turné. Men det var først med et ekstraordinært tilskud på 10 millioner kroner, at det for alvor battede. Teaterrådet hilste merbevillingen velkommen som værende helt nødvendigt for en professionalisering af danseområdet.

Professionaliseringen tog fart og førte til etableringen af Skolen for Moderne Dans i Danmark. Den 4-årige uddannelse er statsanerkendt og optager ca. 20 elever hvert andet år. Og den har, med respekt for rødderne, til huse i det tidligere Eksercits- og Gymnastikhus på Holmen. Andre danseinstitutioner kom til, og efterhånden var provinsen også godt med hvad angår danseskoler og dansescener.

Gennem 90'erne bar dansen præg af den hurtige udvikling i cyberspace. Raves, teknofester og designerdrugs som ecstasy blev populære i subkulturen, og dansen fyldtes med staccato og ensformige bevægelser: Kunsten var at holde den gående i flere timer på vand og piller. Men den helt store inspiration kom via globaliseringen: Skaterkulturen med breakdance og hiphop kom fra USA. Og de mange forskellige festivaler, som Images of Africa havde øget interessen for etnisk dans - eller *Verdensdans*, som den blev døbt efter "storebroren" *Verdensmusik*. Danskerne var begyndt at rejse rigtig meget ud, og de kom langt omkring. Samtidig kom flygtninge og indvandrede til at spille en aktiv rolle i synliggørelsen af deres kulturelle rødder.

Latin

Fra begyndelsen af 2000 kastede danskerne sig over de latinamerikanske rytmer for alvor, og i dag har enhver provinsby "med respekt for sig selv" sin egen tangoskole, salsaklub eller sambaforening. I de mere ambitiøse byer oprettes der musical- og showdance-akademier og musikteatrene har kronede dage på retroforestillinger som Grease. Hiphop er blevet stueren og breakdance kommerciel.

Vi har et kolossalt varieret udbud af danseforlystelser. Og med en forbrugsøkonomi i vækst udløser mange trangen til at iscenesætte sig selv på et dansegulv. Tiden minder lidt om de "brølen-de 20'ere". Blot har vi i dag også tv til at dække vores behov for danseprogrammer, hvor både dygtige, kendte og talentløse får ømme tæer.

Dans ind i fremtiden

Og hvordan vil scenen udfolde sig de næste 5-10 år? Et gæt er, at dans bliver gjort til fag i folkeskolen på lige fod med billedkunst og musik. Siden 2003 er projektet "Dans på skemaet" prøvet af på skoler over hele landet, og midtvejsevalueringen konkluderer meget positivt. Der sker en faglig sammensmeltning af de musiske fag: dans, musik og billedkunst. Det bliver måske almindeligt "at danse et billede ud", hvor elever forsøger at tolke billeder på kunstmuseerne ved at danse det de ser. Der er tale om en høj grad af kreativitet, som bryder med vanetænkningen - som ser dans på en helt ny måde. I Sverige bliver dans obligatorisk fag i folkeskolen fra næste år, så det er højest sandsynligt, at Danmark følger trop om et par år.

Dansforskeren Karen Arnfred Vedel peger på, at infrastrukturen i dansen nu er ved at være på plads, så man kan tale om en egentlig dansekultur herhjemme på lige fod med musik og billedkunst. Det skyldes blandt andet, at vi på skoler og på universitetet har fået bedre uddannelser inden for dans.

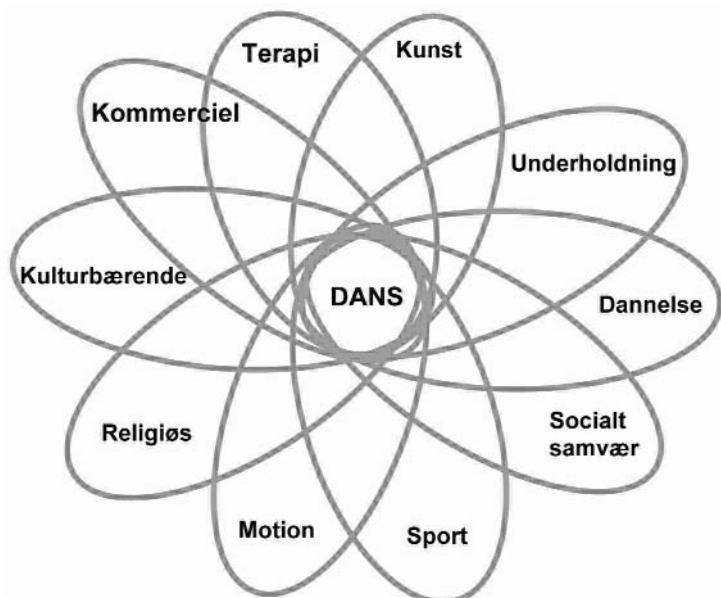
»Meget er kørt i stilling til en dynamisk udvikling. Tingene fungerer nu, og der er skabt synergi inden for danseområdet. Det tog 200 år at løfte et nationalt monument over Bournonville-traditionen, og det skete på bekostning af andre danseformer. Men vi har brug for en national dansekultur og det har vi i kraft af Bournonville. Vi har det i kraft af ballet over for folkedans og folkedans over for moderne dans. Derfor kommer der til at ske en dynamisk videreudvikling af danseulturen,« siger Karen Arnfred Vedel, som i år afsluttede en ph.d. afhandling med titlen 'Ballethistoriens anden moderne scenisk dans i Danmark 1900-1975.'

Behov for dans

Hvis man har mødt ægtefællen, kæresten eller fredagens flirt på et dansegulv, vil man sikkert bifalde dans som et godt score-redskab. Men dansen har mange forskellige funktioner i vores hverdag. Den moderne, kreative dans rummer kunstneriske, sociale, kulturbærende, motions- og dannelsesmæssige funktioner. (figur 1.)

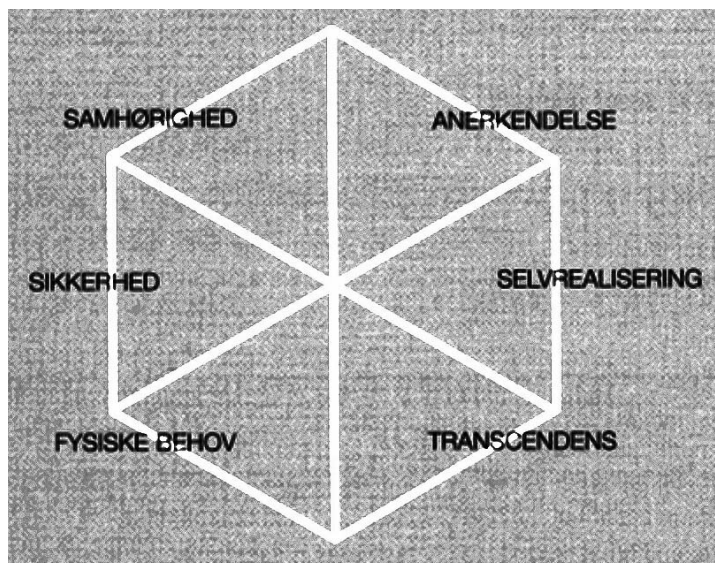
Sammenligner vi dansens funktioner (figur 1) med Maslows behovs-hierarki i nutidens samfund (figur 2.), er der en overensstemmelse. Det vil sige, at vi gennem dans kan få opfyldt en stor del af vores behov som: Samhørighed, anerkendelse, selvrealisering, transcends og fysiske behov i form af motion/kropskontakt. Det forklarer, hvorfor dans spiller en stigende rolle i vores kultur, og hvorfor folk strømmer til danseskoler, -foreninger, -kurser m.m.

Dansens funktioner (Figur 1)

Kilde: Dans på skemaet - fra udviklingsprojekt til kulturpolitisk strategi - Eva Fock og Karen Vedel, Center for Kulturpolitiske Studier - Danmarks Biblioteksskole - 2004

Maslows Behovs-hierarki i nutidens samfund

Kilde: Creative Man, Copenhagen Institute for Futures Studies, Gyldendal 2005.

Dans og samfundsudvikling

Institut for Fremtidsforskning, IFF, har i rapporter fokuseret på, hvad der sker, når den teknologiske udvikling helt eller delvist overtager den menneskelige arbejdskraft. **Industrisamfundet**, fra landbrug til industri og **Dream Society** fra industri til service. Nu er vi ifølge IFF på vej til et nyt samfund, hvor vi i højere grad skal arbejde med kreativitet og innovation. Vi er på vej ind i **Creative Mans tidsalder**. Men værdierne fra de forskellige samfundsudviklinger går ikke tabt – **de overlapper hinanden**, og det gælder også for dansen.

Afdansningsbal

Industrisamfundet

Arbejdstiden i industrisamfundet var fra klokken 8.00 - 16.00, og derpå havde man fri. Det handlede om at bo og være ligesom naboen - om ikke at skille sig ud fra mængden. Så mange børn gik til dans og lærte at danse som de voksne. Standarddansen, afdansningsballer og korrekt opførsel. Masseproduktion og materielle goder kendetegner industrisamfundet. Efter et par årtier med faldende interesse for danseskoler er udviklingen nu vendt. Det er atter hot at kunne de korrekte trin i engelsk vals. Det er OK med dannelse og disciplin.

Gymnastikfestival i Herning

Dream Society

Dans passer godt ind i Dream Society - det femte samfund, hvor immaterielle behov får større betydning i jagten på selvrealisering. Ved at udfolde sine personlige evner får man afprøvet sine grænser. I Dream Society skal man have en aktiv fritid fuld af oplevelser. Produkter bliver koblet sammen med historier og opnår derved en signalværdi. Hvis man bruger et bestemt brand, tilhører man 'stammen' af folk, der bruger samme brand og føler fællesskab med dem. Derfor er det ikke ligegyldigt, hvilket tøj man danser rundt i.

Salsa i Århus

Creative Man

I Creative Man-tidsalderen bliver menneskets kreative og innovative evner de afgørende ressourcer. Det moderne samfund kræver nyskabende teknik og idéer for at klare sig i den globale konkurrence. Her skal evnerne bruges til at skabe noget originalt. Creative Man vil ikke sættes i bås og hader passiv underholdning. Han vil hellere danse selv, end at se på. På dansegulvet skal han gøre en forskel. Det er ikke længere nok at have penge på bankbogen, for hvem som helst kan forbruge, men ikke alle kan danse godt. Creative Man tilpasser sig ikke til verden. Han skaber verden, så den bliver bedre for ham selv og andre. Hvad enten han lægger sin energi på dansegulvet, i ugnernes børnehaver, på jobbet, i cykelklubben eller i et helt andet uforpligtende fællesskab. For Creative Man vil ikke bindes af længerevarende aftaler.

Dansen i DGI

Landsudvalget i DGI dans og musik har ansvaret for danse- og musikarbejdet i organisationen. På udvalgets hjemmeside kan man læse, at DGI dans og musik vil sikre et forpligtende fællesskab samtidig med, at der skabes plads til forskellighed og mangfoldighed. Der findes en række underudvalg, som har en bestemt danseform som hovedinteresse.

Folkedans

Folkedans
 Squaredance
 Moderne pardans
 Andre danseformer (salsa, afrikansk dans, stomp m.m.)
 Og endelig er der musikudvalget, som primært omfatter folkemusik.

Squaredance

Der har altid været folkedans i DGI - Folkedans var en del af gymnastik- og skyttebevægelsen fordi dansen, ligesom gymnastikken og skyttebevægelsen, havde rødder i bondekulturen. Og folkedansen var med til at værne om nationalfølelsen. Det var der hårdt brug for efter nederlaget til tyskerne og tabet af Sønderjylland i 1864. Derfor hed det DGI folkedans helt frem til 2001, hvor udvalget skiftede navn til DGI dans og musik og åbnede dørene for alle de andre danseformer, der blomstrede op rundt omkring. Resultatet var en medlemstilgang på over 25 %.

Linedance

Årsagen var, at halvdelen af medlemmerne ikke længere dansede folkedans, men Squaredance. Folkedans kræver med sine komplicerede trin at traditionerne videregives og indlæres. Med flugten fra land til by i et hurtigt industrisamfund smuldrede fundamentet og interessen for folkedansen. I stedet vandt squaredance frem, fordi det er lettere at lære, og fordi countrymusikken og truckerkulturen for alvor slog igennem hos dem, der ikke var til punk eller disco. Det var især i provinsen og på landet, at der opstod squaredanceforeninger. Nu er medlemstilgangen ved at være toppet i forhold til squaredance, og linedance vinder frem i stedet. Og det gør en lang række andre danseformer også.

Afrikansk dans

»Det er en kæmpe udfordring for os at skulle håndtere de mange nye danseformer i DGI dans og musik,« siger Hanne Rasmussen, der er formand for udvalget. Det kræver også nye samarbejdspartnere, som har erfaring med blandt andet: Stomp, streetdance, breakdance, funk, salsa, samba, tango, afrikanske danse, orientalske danse, moderne pardanse, linedance osv.

Derfor har vi i DGI dans og musik indledt et samarbejde med fire forskellige højskoler om danseundervisning. Og derfor samarbejder udvalget med Sammenslutningen af lokale dansekonsulenter om projekter som 'Dans i uddannelsen'.

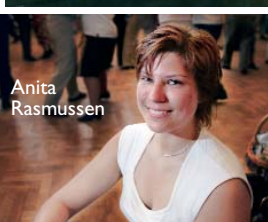

Andre danseformer

Der er i høj grad behov for nytænkning. Baglandet er funderet i foreningskulturen, og DGI dans og musik skal fortsat servicere foreningerne. Men fremover skal udvalget arbejde meget mere projektorienteret, og her har vi brug for alle de idéer vi kan få fra folk med fingeren på pulsen,« siger Hanne Rasmussen, der selv har sine egne rødder i folkedansen.

Unge i dag vil nemlig prøve det hele - de er vokset op i en zapperkultur og vant til, at der er frit valg på alle hylder. De vil gerne være med i et fællesskab, men de traditionelle foreninger med faste opgaver og forpligtende fællesskab virker for bindende på de unge.

Derfor har en gruppe unge i DGI dans og musik lavet et ad hoc-udvalg hvor de arbejder for en danseskultur på tværs af danseformer. Det gælder om at prøve de forskellige danseformer af, samt finde nye måder at danse på - eksempelvis dans i vand.

Anita Rasmussen

Primus motor i projektet er 23-årige Anita Rasmussen, som kan kaldes en trendsætter indenfor DGI dans og musik. Hun er datter af Hanne Rasmussen og har som sin mor en baggrund i folkedansen, og Anita Rasmussen er med i en af de dygtigste folkedansergrupper herhjemme: Dancing Danes. Men hun er den første til at vende konventionerne ryggen og er åben og nysgerrig efter at prøve anderledes danseformer af. Hun er ansvarlig for at sammensætte et stævne til november, med det primære mål at danse ud over grænserne.

DGI dans og musik mod 2010

Hvis man ser på dansetendenserne i samfundet, så var det på høje tid, at DGI dans og musik sadlede om i 2001. De nye tiltag med samarbejde på tværs af faggrænser og projektorienteret arbejde, er nødvendige, ligesom hele foreningsbegrebet skal tages op til revision. Foreningsbegrebet er i opbrud, og derfor skal der findes nye fællesskaber. Af samme grund vil det være oplagt for DGI dans og musik at diskutere begrebet 'Forpligtende fællesskaber'. Det kan nemlig være med til at skræmme mange unge væk, og dem er der brug for, hvis DGI dans og musik fortsat skal udvikle sig.

Men det er ikke kun de biologisk unge DGI dans og musik skal tage højde for. Ifølge livsstilseksperten Henrik Vejlgård har ungdom nemlig ikke længere noget med biologisk alder at gøre. Det er mere et spørgsmål om mental alder: Den alder, man selv føler man har. Uanset om man er 22 eller 48 år kan man have præcis samme livsstil og dermed samme behov. Det skal DGI dans og musik huske på, når de udbyder kurser og laver arrangementer.

Det er ikke hverken trendsettere eller trendfølgere som karakteriserer medlemmerne i DGI dans og musik. Der er mere tale om mainstreamforbrugere i deres forhold til dans. Men som følge af udviklingen med de mange forskellige danse-tilbud er mange moderne danseformer blevet mainstream.

Målgruppen for udvalgets arbejde er defineret som:

- Dem der danser
- Danseinstruktører
- Foreningsledere
- Politikere/ansatte i kommunerne
- Amtsaktivitetsudvalg i DGI/amtsansatte i DGI
- Andre samarbejdspartnere
- Omverdenen (de potentielle danseinteresserede)

DGI dans og musik vil gerne ud over det støvede folkedans-image, som har været forbundet med udvalget gennem en del år. Og selv om folkedans fortsat er kernen, skal udvalget satse på de nye danseformer. Deltagelsen i projektsamarbejder med andre foreninger og uddannelser er med til at skabe dynamik og opnå resultater. Ved at gå ind i arbejdet med at uddanne instruktører i dans på fire forskellige højskoler, håber DGI dans og musik, at det vil smitte af på aktiviteterne i foreningerne - at instruktørene får lyst til at komme ud og undervise i lokalforeninger eller fritidstilbud.

»Der er ikke tale om en konkurrent til danseskolerne,« fastslår formanden Hanne Rasmussen, »DGI dans og musiks medlemmer danser, fordi det er sjovt, men niveauet kan ikke matche danseskolerne. Så når folk for alvor bliver grebet af en danseform og vil lære mere, skal de søge danseskolerne. Derfor skaber dans på det folkelige plan en synergieffekt og øget interesse for dans på andre områder, som eksempelvis danseskoler og danseforestillinger.«

Et andet forhold er rammerne omkring dansen. Rigtig mange af DGI dans og musiks aktiviteter foregår i gymnastiksale - og det er ikke særlig befordrende for dansehumøret. Der står masser af tomme spillesteder rundt omkring i byerne, og måske kunne de enkelte foreninger få et samarbejde med kommunen om at låne lokalerne mod at skabe øget aktivitet i byen. Så behøver et arrangement som galladans ikke at foregå med boldstreger på gulvet og ripper langs væggene.

Samarbejdet med DGI kommunikation gør det muligt at få medie-faglige øjne på udvalgets arbejde. Og omvendt får DGI kommunikation forståelse for DGI dans og musik. Eksempelvis er ungeudvalget fuldstændig banebrydende set ud fra den traditionelle folkedanser-vinkel. Deres tiltag med at blande danseformer svarer til, at Bob Dylan-fanclubben kontakter Birthe Kjær-fanclubben og foreslår at lave et fællesarrangement!

Det kan være svært at ændre på kultur og traditioner. Men tendenserne i samfundet vil før eller siden smitte af på udviklingen. Et vigtigt element er viljen og evnen til at samarbejde på tværs af faggrænser. Siden januar har journalister, informations- og webmedarbejdere samt grafikere i DGI kommunikation arbejdet på at støtte DGI dans og musik i udvalgets bestræbelser på at komme på forkant med udviklingen. Det kræver, at vi hele tiden er bevidste om måden, vi kommunikerer på, og om vi rammer tidsånden i materialet, vi udsender. Om det lykkes, vil vi få svar på i løbet af de kommende år.

Litteratur og kilder

Interview med Karen Arnfred Vedel, danseforsker, Københavns Universitet
Interview med Hanne Rasmussen, formand DGI dans og musik

Henrik Vejlgard: Trend Management – En guide til at arbejde med trends, JP Erhvervsforlag

Henrik Vejlgard: Cool & hip marketing, Nyt nordisk forlag, 2001

Henrik Vejlgard: Forbrug i designersamfundet, Børsens forlag 2004

Copenhagen Institute for Futures Studies: Creative Man, Gyldendal, 2005

Artikler:

Karen Vedel: 'Fra æstetisk gymnastik til absolut dans', Ungdom & Idræt nr. 35, 1997

Karen Vedel: Kapitel 2 fra 'Dokument om Dans - den første danseredegørelse' Udarbejdet og publiceret med støtte fra Idrætsforsk, Teaterrådet, Dansk Skuespillerforbund, 3DK, De frie Koreografer og Dansens Hus, 2001

Karen Balling Radmer: 'Dans for at opleve', Interview med Anita Rasmussen, UDSPIL nr. 6, 2005

Andet:

Eva Fock og Karen Vedel: Dans på Skemaet - fra udviklingsprojekt til kulturpolitisk strategi
Center for Kulturpolitiske Studier - Danmarks Biblioteksskole - 2004

Lone Krogsholm: Oplæg og noter fra Diplommodulet At læse tidsånden, seminar 1 & seminar 2, CFJE 2005

DGI dans og musik's hjemmeside: www.dgi.dk/dans